

[Kristen Amby.]

store Personligheder, og om at give dem Vækstbetingelser og Arbejdsvilkaar, saa er der Grund til her at fremhæve, at Harald Nielsen i 40 Aar har tjent dette Lands Kultur paa alle Felter, mere trofast end maaske nogen anden, mere ihærdigt med sin hele Person som Indsats. Han er ikke Videnskabsmand, han kommer heller ikke inden for den Kreds af Forfattere, der kan komme paa Finansloven — det er der ikke noget at gøre ved, og det er der ikke noget at sige til —; men han er blandt vort Aandslivs ypperste. Lige fra han som ung Mand udgav sin Bog „Svensk og Dansk“, og til han i Dag — og der ligger ca. 30 Skrifter imellem — for nogle Maaneder siden udsendte en Bog, der hedder „Penge og Personlighed“, kan enhver, der følger dette Arbejde, se, at det er gennemtrængt af en eneste Ting: Ønsket om at tjene det Land, der hedder Danmark, og den Kultur, der er dansk.

I øvrigt staar man ganske uforstaaende over for, naar saa meget anmeldes mellem Aar og Dag, at der nu er gaaet 3 Maaneder siden Fremkomsten af en Bog som „Penge og Personlighed“, der beskæftiger sig med de mest dybtgaaende Problemer, det moderne Samfund staar over for, nemlig hvordan Personlighedens Forhold maa være til Pengene, og Harald Niensens Tesis er kort denne, at hele den upersonlige Pengekapital, Aktieselskab og hvad dermed hører, har taget alt Liv og al den Betydning ud af Ejendomsforholdet, som det før havde for Personligheden — jeg siger, man staar uforstaaende over for, at en saadan Bog endnu ikke er behandlet og anmeldt. Men jeg gaar ud fra, det er, fordi den er saa vægtig, saa vigtig og Problemerne saa store, at man skal have Tid til at sætte sig ind i den, og saa haaber jeg, Anmeldelserne kommer, for jeg kan ikke tænke mig, der kan være andre Grunde. Det er nemlig saaledes, som Fyrst Hohenlohe siger: at forholde den fortjenstfulde den Ros, den Anerkendelse, som er hans, er at sammenligne med, at man nægter at betale en Æresgæld. Og her er der jo ikke Spørgsmaal om, hvorvidt man er af samme Mening som en Mand eller ej. Hører en Mand til Landets fortjenstfulde, skylder det Land sig selv og sin Kultur ikke at lade være med at agte derpaa. Har vi ikke Raad til at have talentfulde og uafhængige Mænd som Harald Nielsen iblandt os — og med Raad tænker jeg saamænd i denne Forbindelse ikke først og fremmest paa det økonomiske, men jeg tænker paa de Arbejdsvilkaar og paa den Paaskønnelse og Aner-

kendelse, der bliver dem til Del —, saa har vi heller ikke Raad til at have nogen selvstændig Kultur. Hvad Grundene i det enkelte kan være til, at Harald Niensens Forhold til Presse og megen anden Offentlighed er blevet, som det er blevet, kommer os for saa vidt ikke ved her, men var det rigtigt, at mange unge Mænd for 50 Aar siden betragtede Georg Brandes som Høvding, er det ikke mindre rigtigt, at mange unge Mænd i vore Dage — og jeg er blandt dem — betragter ham som Høvding. Han har faaet Ret, baade naar han nænsomt og ømt fremelskede det, der var værdifuldt i Litteraturen og andetsteds, og naar han revsede haardt og slog til det, der var sygt og ødeleggende. Ingen har skønnere forsvaret Danmark, da det blev angrebet, end Harald Nielsen i Bogen „Svensk og Dansk“ for 40 Aar siden — ingen! Jeg siger, ingen kan blande sig ind i, hvordan den øvrige Offentlighed stiller sig, men han er en Høvding for de unge af ikke mindre Format end Georg Brandes i sin Tid.

Jeg minder om, at dengang de unge, der flokkedes om Georg Brandes, fik Indflydelse i dansk Politik, havde de Held til at sikre ham ogsaa en ydre Anerkendelse fra Samfundet i Form af en Bevilling paa Finansloven Aar efter Aar. Jeg henstiller til den højtærede Undervisningsminister at gennemse Annalerne fra dengang og saa give Harald Nielsen den samme Placering eller en lignende, idet jeg ellers føler mig forpligtet til, naar det Finanslovsforslag, vi her behandler, kommer til anden Behandling, at stille positivt Forslag derom. Men helst saa jeg naturligvis, at dette ydes ham fra den samlede danske Offentlighed som en Anerkendelse for trofast aandelig Vagt om Danmark og dansk Kultur i 40 Aar.

Kristian Nygaard: De forskellige ærede Ordførere for de forskellige samarbejdende Partier, der støtter Samlingsregeringen, har under Finanslovforhandlingen udtalt sig om Samarbejdet mellem Regeringen og Rigsdagen. De har alle — omtrent med samme Styrke — givet Udtryk for Samarbejdets store Betydning for at fastholde og udvikle den Fællesfront, det Samvirke, som det under de givne Forhold er en kær Pligt for enhver Dansker at deltage i for derigennem at lede Land og Folk frelst gennem de Vanskeligheder, vi nu paa tredje Aar oplever med hinanden. Naar Samarbejdet til denne Dag har kunnet gennemføres, skyldes det sikkert ikke, at Partiernes politiske Interesser gik op i en højere Enhed; men man forstod; at den Politik, der nu skulde føres,